

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoP/50/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414207140
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6414207140.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a JUDr. Amy Odalošovej, v právnej veci starostlivosti o maloleté dieťa: O. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom ako matka, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica, pracovisko Žarnovica, dieťa rodičov: matky T. T. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. XX, Z., v konaní zastúpenej advokátskou kanceláriou Špireková & Partners, s. r. o., Nám. Matice slovenskej 6, Žiar nad Hronom, a otca N. T. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom Š. T. XXX/XX, Z. nad V., zastúpeného JUDr. Jánom Reptišom, advokátom so sídlom Nám. Matice slovenskej 4, Žiar nad Hronom, v konaní o návrhu otca na úpravu styku s maloletým O. L., o odvolaní matky maloletého O. L. proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 6P/46/2014-50 zo dňa 07. 05. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd zmenil rozsudok okresného súdu zo dňa 13. 01. 2014 č. k. 4P/88/2013-42 tak, že otec je oprávnený stýkať sa s maloletým každý páry týždeň v kalendárnom mesiaci v sobotu od 10.00 hod. do 16.00 hod. a každý nepáry týždeň v kalendárnom mesiaci v nedeľu od 10.00 hod. do 16.00 hod. Ďalej uložil matke povinnosť maloletého na styk s otcom riadne pripraviť a v určenom čase pred dverami svojho bytu maloletého otcovi odovzdať. Otcovi maloletého O. uložil okresný súd povinnosť maloletého v určenom čase matke odovzdať na mieste, kde došlo k prebratiu maloletého dieťaťa. Vo zvyšku okresný súd návrh otca maloletého O. na úpravu styku zamietol s odôvodnením, aby mal maloletý dostatočný časový priestor pripraviť sa s matkou aj na záverečnú fázu daného dňa. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 146 ods. 1 písm. a) OSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol: „Podaným návrhom žiadal otec rozšíriť doteraz upravený styk s maloletým tak, že bude oprávnený stretávať sa s ním každý páry týždeň v kalendárnom mesiaci v sobotu od 10.00 hod. do 17.00 hod. a každý nepáry týždeň v kalendárnom mesiaci v nedeľu od 10.00 hod. do 17.00 hod. Návrh zdôvodnil tým, že stretnutia s maloletým upravené rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 13.01.2014 č.k. 4P/88/2013-42 v rozsahu každej párnej soboty v čase od 10.00 hod. do 12.00 hod. a každej nepárnej nedele v čase od 10.00 hod. do 12.00 hod. sú veľmi krátke, lebo za dve hodiny stihne maloletého iba zobrať u matky, chvíľu s ním pobudnúť a vrátiť ho.

Matka súhlasila s rozšírením styku, no nie v otcom navrhovanom rozsahu, pretože maloletý je stále kojnený a je na ňu silne citovo naviazaný. Bolo by pre neho doslova šokom stráviť tak dlhú dobu bez nej, keď už aj doterajšie stretnutia majú na synovo správanie sa negatívny vplyv. Navrhla, aby bol styk upravený v čase od 14.00 hod do 18.00 hod za jej prítomnosti.

Kolízny opatrovník s rozšírením styku tiež súhlasil, pričom navrhoval tento upraviť na poobedňajšie hodiny, resp. aj počas denného spánku maloletého.

Súd po oboznámení listinných dôkazov na vec sa vzťahujúcich a po vypočutí rodičov maloletého a svedkyne C. R. zistil, že doterajšie stretávanie sa maloletého s otcom prebieha bez väčších komplikácií a nemá žiaden negatívny dopad na záujem maloletého.

Dôkazom toho sú postoje všetkých zainteresovaných, ktorí súhlasili s rozšírením styku oproti tomu ako bol doteraz upravený v rozsahu dvoch hodín týždenne tunajším súdom v rozsudku zo dňa 13.01.2014 č.k. 4P/88/2013-42 v čase, kedy maloletý mal približne jeden a pol roka. Matka maloletého rovnako ako aj jeho stará matka C. R. síce uvádzali, že maloletý je po stretnutiach s otcom rozrušený a v podstate celkovo má styk s otcom na jeho následné správanie sa nepriaznivý dosah, no podľa názoru súdu ide práve o dôsledok takmer minimálneho kontaktu maloletého s otcom realizovaného len v rozsahu aktuálnej súdnej úpravy. Súd tento záver vyvodzuje z toho, že podľa predložených lekárskejších a psychologických správ a v neposlednom rade aj podľa vyjadrenia matky a starej matky je maloletý na matku silne citovo naviazaný a tak stretnutia s otcom, ktoré pre neho nie sú každodennou samozrejmosťou musia u neho zákonite vyvolať emocionálnu odozvu. Nič to ale nemení na potrebe širšieho styku maloletého s otcom.

Sporným teda nebolo či stretávanie sa maloletého s otcom rozšíriť, ale to, aký spôsob a trvanie stretnutí zvoliť, aby podľa § 36 ods. 1 a § 25 ods. 2 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v platnom znení bola úprava v záujme maloletého, ktorý má v súlade so svojimi potrebami právo na zachovanie rovnocenného vzťahu k obojmu rodičom.

V tomto smere nosnou výhradou matky aj kolízneho opatrovníka voči otcom navrhovanému rozsahu stretávania sa bola skutočnosť, že maloletý je ešte matkou kojený, je na ňu citovo silne naviazaný a v dôsledku toho v podstate nemôže byť dlhšie bez nej.

Z oboznámených lekárskejších a psychologických správ, vyjadrenia matky aj starej matky však možno vyvodiť, že príležitostné kojenie pre maloletého v súčasnosti nepredstavuje už hlavný zdroj stravy, ale je „len“ prostriedkom, v ktorom maloletý aktuálne vo veku takmer troch rokov nachádza upokojenie. Podľa názoru súdu je v tejto situácii vzhľadom na vek maloletého a na skutočnosť, že má od septembra tohto roku nastúpiť do materskej školy v jeho záujme, aby si privykal na dlhšiu absenciu prítomnosti matky, ku ktorej má evidentne silný citový vzťah. Stretávanie sa maloletého s otcom za prítomnosti matky by ešte viac posilňovalo tento vzťah na úkor možnosti vytvorenia si vlastného vzťahu maloletého k otcovi, v rámci ktorého sa aj otec ako druhý z rodičov sám môže a má podieľať na jeho výchove.

Podľa názoru súdu nebolo v tejto otázke potrebné žiadať stanovisko detského psychológa, či vykonávať znalecké skúmanie vzťahu maloletého s otcom, lebo už len logickým zhodnotením doteraz vykonaných dôkazov bez potreby akýchkoľvek špecifických odborných znalostí je zrejmé, že maloletý k otcovi nemá vypestovaný taký silný emocionálny vzťah, aby aj u neho našiel pocit bezpečia a ukludnenia aký nachádza u matky. Tento stav je ale následkom doterajšieho rozsahu otcovi vymedzeného styku a práve väčší rozsah trávenia času maloletého s otcom spôsobí pozitívny posun tak, aby maloletý vo veku na hranici zapojenia sa do predškolských aktivít aj u otca aspoň sčasti našiel to, čo stále hľadá a nachádza iba u matky.

Súd nepovažuje za správnu úvahu matky, aby si maloletý najskôr zvykal na pobyt bez nej v škole a v nadväznosti na to by potom postupne bol realizovaný širší styk s otcom. Práve naopak, je potrebné čím najviac privykať maloletého na prítomnosť vlastného otca ako druhého rodiča a nie cudzích ľudí. S ohľadom na vek maloletého je práve teraz vhodný čas, aby zo strany matky ako vo výchove dominujúceho rodiča bol maloletý na o čosi dlhšie stretnutia s otcom nastavený tak, aby tieto „prežil“ bez nej a jej náručia ani nie celých šesť hodín. Lebo z tohto času minimálne jednu hodinu zaberú úkony spojené s prevzatím a odovzdaním maloletého otcom v bydlisku matky a cesta s maloletým do miesta bydliska otca, pričom v čase od 10.00 hod. do 16.00 hod. určitý čas zaberie aj spánok maloletého. Súdu sa za týchto okolností preto nijako nejaví byť neprimeranou doba cca štyroch hodín do týždňa, počas ktorých maloletý bude v bezprostrednom osobnom kontakte s vlastným otcom. Doterajšiu vyhovujúcu úpravu stretnutí súd teda len predĺžil o štyri hodiny do 16.00 hod., aby tak maloletý následne mal

dostatočný časový priestor pripraviť sa s matkou aj na záverečnú fázu daného dňa a vo zvyšku súd návrh otca zamietol s tým, že s poukazom na ust. § 163 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku zmenil doterajšiu súdnu úpravu stretávania sa maloletého s otcom.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak sa konanie mohlo začať i bez návrhu“.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa matka maloletého O. L. odvolala a v odvolaní uviedla, že má za to, že v prvostupňovom konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP, ďalej, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdil. Matka maloletého O. okresnému súdu ďalej vytkla, že odvolaním napadnutý rozsudok nemá náležitosti podľa ust. § 157 ods. 2 zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte OSP), nakoľko okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku vôbec neuvádza prečo nevykonal dôkazy navrhnuté matkou a to najmä znalecké dokazovanie za účelom skúmania vzťahu maloletého s otcom, resp. skúmania dlhodobejšieho odlúčenia maloletého od matky a tiež prečo nevyžiadal stanovisko odborného lekára v súvislosti s dojčením maloletého. Matka maloletého O. v odvolaní ďalej uviedla, že má zato, že v zmysle § 205 ods. 2 písm. c) OSP súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Podľa názoru matky ide len o subjektívne zhodnotenie stavu v rodine L. samosudcom všeobecného súdu, bez náležitého preskúmania odbornými znalosťami znalca či lekára špecialistu. Zdôraznila, že tak ona ako aj kolízny opatrovník po celý čas konania spochybňovali možnosť stretávania sa otca s maloletým O. v čase obedňajšieho spánku a tak isto vplyv dlhšieho časového obdobia vymedzeného na stretnutie otca s maloletým O. z dôvodu jeho kojenia. V prípade, že by bol prvostupňový súd podľa matky vykonal vo veci riadne dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, bol by zistil, že kojenie slúži hlavne ako upokojujúci prostriedok na prítulenie a zblíženie sa dieťaťa s matkou.

Matka maloletého O. v odvolaní tiež uviedla, že pokiaľ ide o schopnosť otca maloletého postarať sa o maloletého, tak je diskutabilné, aby človek, ktorý má malé dieťa dve hodiny, z ktorého času precestuje 40 minút zo Z. do Z. nad V. a naspäť a donesie jej ho tri razy kompletne pocikaného sa vedel o dieťa postarať. Matka v odvolaní uviedla, že bola z dôvodu zdravotných problémov maloletého nútená navštíviť lekára, ktorý maloletému robil vyšetrenie moču, čo potvrdzujú aj úradné záznamy, ktoré zanesla na ÚPSVaR, pracovisko Žarnovica zo dňa 10. 12. 2014, 26. 01. 2015, 24. 03. 2015 a 14. 04. 2015. Podľa názoru matky, okresný súd sa pri zisťovaní zmeny pomerov nepripustne dopustil revízie predchádzajúceho súdneho rozhodnutia a tým sa dopustil vady podľa § 221 ods. 1 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku, pretože od posledného súdneho rozhodnutia v danej veci nedošlo k takej zmene pomerov na strane maloletého O. alebo na strane otca, resp. matky, ktoré by odôvodňovali takú zmenu úpravy styku otca s maloletým O., o akej rozhodol Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom zo dňa 07. 05. 2015 sp. zn. 6P/46/2014. V uvedenej súvislosti poukázala matka maloletého O. na ust. § 26 Zákona o rodine v spojení s ust. § 163 ods. 2 OSP, v zmysle ktorých dohody a súdne rozhodnutia o výkone rodičovských práv a povinností možno zmeniť ak sa zmenia pomery, resp. ak sa podstatne zmenili okolnosti, ktoré sú rozhodujúce pre doterajšiu úpravu, pričom zmena rozsudku je prípustná od času, keď došlo ku zmene pomerov. Hmotnoprávnou podmienkou pre zmenu predchádzajúceho súdneho rozhodnutia o výkone rodičovských práv a povinností je zmena pomerov, ktorá musí byť podstatná a musí sa týkať okolností, ktoré odôvodňujú výkon rodičovských práv a povinností za podmienky, že sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase predchádzajúceho rozhodnutia. Zmena pomerov pritom môže byť odôvodnená buď subjektívne - okolnosťami na strane rodičov maloletého alebo maloletého, alebo objektívne - vývojom objektívnych skutočností. Iba zmena závažnejšieho charakteru môže byť dôvodom na zmenu predchádzajúceho rozhodnutia. Naposledy bol styk otca s maloletým upravený v januári 2014, pričom otec maloletého podal opätovne návrh na úpravu styku s maloletým už dňa 05. 06. 2014, čo je necelých 5 mesiacov od posledného rozhodnutia súdu v tej istej veci. Už v čase rozhodovania súdu, ktorý o úprave rodičovských práv a povinností rozhodoval poslednýkrát, matka maloletého kojila, pričom maloletý stále pociťuje potrebu spať minimálne dve hodiny v rámci obedňajšieho spánku, a teda od posledného rozhodovania súdu sa podľa matky maloletého O. podstatným spôsobom nezmenili okolnosti, ktoré by mali byť podkladom na zmenu súdneho rozhodnutia o výkone rodičovských práv a povinností. Matka

opätovne poukázala na skutočnosť, že maloletý je na matku citovo naviazaný, počas svojho života neabsolvoval obedňajší a ani nočný spánok nikde inde ako v mieste svojho bydliska.

Matka v odvolaní ďalej zdôraznila, že s cieľom zblíženia sa maloletého s otcom súhlasila s rozšírením jeho styku s otcom, avšak s prihliadnutím na potreby maloletého a to v čase poobedňajších hodín po obedňajšom spánku maloletého. Poukázala na to, že kolízna opatrovníčka na pojednávaní konanom na okresnom súde 07. 05. 2015 potvrdila, že styk otca s maloletým O. je možné rozšíriť, avšak postupne a nie v rozsahu 6 hodín. Maloleté dieťa je v mladšom detskom veku, krátko pred začatím dochádzky do škôlky a preto nie je podľa názoru matky v jeho záujme zmena úpravy styku s otcom v takom rozsahu ako navrhuje otec maloletého, resp. ako rozhodol prvostupňový súd. Na základe uvedených skutočností matka maloletého O. navrhla, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 6P/46/2014 zrušil.

K obsahu odvolania matky maloletého O. L. sa vyjadril otec maloletého a vo vyjadrení uviedol, že celé odvolanie tak ako je napísané, považuje za účelové v snahe oddialiť právoplatnosť rozsudku a znemožniť otcovi styk so synom. Zdôraznil, že svojho syna má rád napriek tomu, že sa rozišiel s jeho matkou, chce byť svojmu synovi naďalej otcom, starať sa o neho a pomáhať mu v živote v rozsahu svojich schopností a možností, ktoré má. Nikdy by neurobil nič proti záujmu svojho dieťaťa, lebo je to jeho syn, nechce, aby cítil to, že rodičia sú rozvedení a aby kvôli tomu utrpel citovú ujmu. Nežiadal podaným návrhom nič iné, len aby sa mohol so svojím synom stretávať v primeranej dobe, aby sa citovo neodcudzili a aby udržiavali kontakt, ktorý by bol na prospech maloletého v ďalších rokoch. Z argumentácie matky v odvolaní jednoznačne podľa otca maloletého O. vyplýva snaha obmedziť ho na právach a zamedziť mu styk s maloletým, ktorý by mal byť realizovaný len v rámci doby, ktorú považuje matka za primeranú. Tento postoj matky dieťaťa nepovažuje za správny, nakoľko on vždy rešpektoval pokyny matky, pokiaľ mu vôbec niečo povedala. Uviedol, že nejde o styk, ktorý by bol neprimeraný, ide najmä o to, aby nedošlo k odcudzeniu otca a dieťaťa, preto navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

Kolízny opatrovník sa k odvolaniu matky maloletého O. písomne nevyjadril.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 2 písm. a) OSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 OSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Z obsahu odvolania matky maloletého vyplýva, že matka maloletého sa nestotožnila so závermi okresného súdu, ktorý zmenil rozsudok okresného súdu zo dňa 13. 01. 2014 č. k. 4P/88/2013-42 tak, že upravil styk otca s maloletým každý párnny týždeň v kalendárnom mesiaci v sobotu od 10.00 hod. do 16. 00 hod. a každý nepárny týždeň v kalendárnom mesiaci v nedeľu o 10.00 hod. do 16.00 hod., t. j. oproti predchádzajúcej úprave styku otca s maloletým rozšíril styk o štyri hodiny v každom jednotlivom dni (v sobotu alebo v nedeľu, v závislosti od toho či ide o párnny alebo nepárny týždeň). Matka maloletého O. okresnému súdu v odvolaní vytkla, že rozhodnutie okresného súdu nemá náležitosti podľa ust. § 157 ods. 2 OSP, ďalej že okresný súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdil s tým, že pri zisťovaní zmeny pomerov od posledného rozhodnutia sa neprípustne dopustil revízie predchádzajúceho rozhodnutia a tým sa dopustil vady podľa § 221 ods. 1 písm. d) OSP.

Po preskúmaní správnosti záverov okresného súdu v zmysle ust. § 212 ods. 2 písm. a) OSP odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o námietku matky týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, tak odvolací súd poukazuje na znenie ust. § 157 ods. 2 OSP kde sa uvádza: „v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Dbá pritom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.“

Z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že okresný súd sa riadil obsahom citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, uviedol čoho sa otec maloletého domáhal a z akých dôvodov, ako sa vyjadrila matka maloletého a kolízny opatrovník

maloletého, stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu teda vyplýva, že okresný súd postupoval v súlade s citovaným ustanovením § 157 ods. 2 OSP.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku týkajúcu sa neúplného zistenia skutkového stavu veci a následného nesprávneho právneho posúdenia veci v nadväznosti na tvrdenia uvádzané matkou dieťaťa v odvolaní, že „samosudca všeobecného súdu bez náležitého preskúmania odbornými znalosťami znalca, či lekára - špecialistu subjektívne zhodnotil stav v rodine L.“ odvolací súd uvádza, že podľa ust. § 118 ods. 2 OSP: „po vykonaní úkonov podľa odseku 1 predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli.“ Z uvedeného je zrejmé, že nie každý dôkaz navrhnutý účastníkom je automaticky súd povinný vykonať, pokiaľ na základe iných vykonaných dôkazov považuje jednotlivé skutkové okolnosti za dostatočne zistené a vie ich vyhodnotiť bez odborného posúdenia znalcom, či lekárom špecialistom, pretože sú aj na základe poznatkov získaných jeho odborným vzdelaním v študijnom odbore právo ako aj z bežného života zrejmé (napr. otázka kojenia, kde je zjavné, že dieťa vo veku 3 rokov už nie je výlučne odkázané len na prijímanie potravy od matky vo forme kojenia, čo je záver nespochybniteľný tým viac, ak má dieťa v dohľadnej dobe nastúpiť do škôlky). Ani vzťah otca s maloletým O. sa nejavil okresnému súdu na základe iných vykonaných dôkazov ako problematický, preto návrh matky na nariadenie znaleckého dokazovania za účelom skúmania vzťahu maloletého O. s otcom nepovažoval okresný súd dôvodne za opodstatnený. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že z vyjadrenia Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica, pracovisko Žiar nad Hronom zo dňa 06. 05. 2015 vyplýva, že „otec dieťaťa svojim prístupom k dieťaťu, spôsobom vedenia života i doterajším spôsobom zabezpečovania osobnej starostlivosti o dieťa v čase súdom určeného styku, ako aj materiálnym vybavením domácnosti, dáva záruku, že svojmu synovi zabezpečí adekvátnu starostlivosť počas súdom určeného rozšíreného styku.“ Uvedený záver kolízneho opatrovníka nevyvracajú Úradné záznamy spísané matkou dieťaťa, ktoré následne matka dieťaťa doručovala úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, pretože obsahujú jednostranné tvrdenia matky dieťaťa, že za zdravotné problémy dieťaťa urologického charakteru môže otec dieťa, pričom matka sama v odvolaní uvádza, že počas dvoch hodín realizácie styku otca s dieťaťom, precestuje otec s dieťaťom 40 minút zo Z. do Z. nad V. a späť. V takomto časovom rozpätí, z ktorého časť je strávená v dopravnom prostriedku, je prirodzene problematické v správny čas vystihnúť potrebu dieťaťa, preto už len z tohto samotného faktu, ktorý matka dieťaťa použila v odvolaní ako argument v neprospech otca dieťaťa, pretože smeroval k spochybneniu schopnosti otca dieťaťa sa o dieťa v čase určenom na styk riadne postarať) je zrejmé, že doterajšia úprava styku otca s maloletým O. v trvaní dvoch hodín bola kontraproduktívna a neplnila svoj zmysel a cieľ. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že právo na styk rodiča s dieťaťom vznikne tomu rodičovi, ktorému nie je dieťaťo rozhodnutím súdu zverené do osobnej starostlivosti. Vychádza z čl. 41 ods. 4 Ústavy SR ako aj z Dohovoru o právach dieťaťa. Právo styku rieši aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vo svojich rozhodnutiach opakovane konštatoval, že „je v záujme dieťaťa, aby udržovalo rodinné väzby s odlúčeným rodičom“ a že „dieťa má právo na to, aby dostalo príležitosť rozvíjať svoj vzťah ku každému z rodičov“. Argumentácia matky týkajúca sa kojenia vzhľadom na to, že maloletý, podľa tvrdenia matky, má nastúpiť do predškolského zariadenia, je nepresvedčivá, pretože aj z uvedeného dôvodu je potrebné, aby si maloletý postupne zvykol na to, že nebude môcť byť kojenie uskutočňované v takom rozsahu, ako bol na zvyknutý, pričom je vhodné aby si na to zvykol postupne, nie nárazovo až keď nastúpi do predškolského zariadenia. Navyše ide o dieťa vo veku, keď kojenie nie je jediná forma prijímania potravy a preto kojenie len ako prostriedok citového putá dieťaťa s matkou nemôže byť prekážkou vytvárania citovaného putá dieťaťa s otcom, pretože dieťa má právo na to, aby malo vytvorené citové puto s obidvoma rodičmi. Rozšírený styk umožní otcovi dieťaťa uložiť dieťa na popoludňajší spánok u seba doma a zvyšok času využiť zmysluplnejšie ako tomu bolo v prípade predchádzajúcej úpravy styku, keď tak ako v odvolaní uviedla samotná matka dieťaťa, otec s dieťaťom z vymedzeného času dvoch hodín 40 minút len precestoval, čo v žiadnom prípade nemohlo byť v záujme dieťaťa zo žiadneho hľadiska. Úprava styku otca s maloletým v širšom rozsahu, tak aby mohol byť do vymedzeného času zahrnutý aj popoludňajší spánok dieťaťa, je v každom prípade v záujme maloletého dieťaťa a preto rozhodnutie okresného súdu nie je v rozpore s jadrom odporúčania kolízneho opatrovníka, tak ako to tvrdí v odvolaní matka dieťaťa.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.